

Den Ittonde, en unger Dräng,
Han hade barn också.

20.

Men ett år måst som gråmer mig,
Om Ser wårnlösa barn,
Som ingendera kan förstå:
De mistat Mor och Far.

21.

De 'hwila' älla i en gräs,
Till Domedagens ljus,
Då Guds basuner bdrja gå,
Och wi skall inför Gud.

22.

Ett beder jag I unge Män,
Som Brudgummar wiljen bli,
Att Ni tar Gud till Lebesman,
Så går det lyckligt till.

23.

I alla mina unga Mör,
Som ogifta nu går,
I bedjen Gud bewara Er
För högfärds-ånden swär.

24.

Om någon är som weta will
Hvem Wisan hafwer gjort:
Det är en quinna som war med
Och dukat deras bord.

~~~~~  
Kostar i Skill. Bko.

Upsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri 1836.  
Cyplomansgatan i Tjerdingen.

GS 1556

Wisa

Om Brudparet,

som brunknade på Swart-Elfwen i Nora Socken  
och Backetorps By, den 29 November 1828.

~~~~~  
Wisor och Berättelser jemte andra Småstycken,
Nummer 26.
~~~~~

1.

I Nora Socken och Backetorps By
Ett bröllopp reddes till,
En Enkeman af sänre stånd,
Brudgumme skulle bli.

2.

Han lejde hus och prydd Brud,
Och sina Wänner bad,
Att följa med, en liten stund,
Uppå sin Bröllopsdag.

3.

Eric Pehrsson hörde husen till,
Och med hwad mera war,
Han sade till sin hustru skön:
Du skall bli hemma kvar.

4.

Men de med böner och med rop
Bewekte hennes sinn',
Att hon gick ut från Gods och Gård,
Och ifrån Råasten sin,

5.

Till Carlstads Bruf och Säteri
Att wigseln der undfå.

Brudens Brösten wigde dem ihop
Och önska dem allt godt.

6.

Men när de kom till stranden ner,
Der stod två unga Män:
Ni töfwen quar en liten stund,
Så kommer Lasthåten.

7.

Man håller för den warningen,
Den ifrån höjden war,
Att de ej skulle sänkas ned
Uti den djupa graf.

8.

Brudgummen svarar med friskt mod:
Min låra wackra du,
Jag hafwer färdats denna Elf
Långt wärre än det är nu.

9.

Men när de kom åt östra strant,
Då fick de annat se;
Då kom en wäderikning stor
Och slog den farkost ner.

10.

De squalpade i wågorna,
Som Gåsen går om wår,
Och ropte högt med grämelse,
Men ingen hjälp de få.

11.

En unger Dräng och rasser Junf,
Fick detta öde se,
Han hastade med ifrigt mod,
Att skaffa Farkost dit.

12.

Men när de kom på samma rum,
Der menniskorna låg,

Då sågs der intet någon till,
Men wågen brusar på. —

13.

En gammal Gumma, som war med,
Omkring Sextio år,
Hon kom till landet flytande,
På årorna hon låg.

14.

De blefwo quar i bdsjans djup
Till andra dagens ljus,
Då wi fick sticka bud på hjälp,
Att ta de ödda upp.

15.

Men innan flockan slagit tu,
Så hade wi sju lif;
Men Bruden, och den arma Brud,
Hon ligger quar ännu.

16.

Hon war ej wård att bära hem
Den Brude-frans hon bar,
Hon war ej wård att quällen se
Uppå sin hedersdag.

17.

Det blef nu sorg för Gåstabud,
Och tårar dracks för Win,
Och flagerop och grämelse
Gick hela rymden fring.

18.

En gammal Quinna bjuden war,
Utdfwer Sexti år,
Hon mistade båd Man och Dräng,
I sorg hon måste gå.

19.

Tre Hjonatag blef skiljda åt,
Och Två fick följäs åt,